

Z obsahu:

**Mariina dokonalá
svatost**

Jan Pavel II. při
generální audienci
15. května 1996.
– strana 2 –

**Počátky svátku Těla
a Krve Páně**

Český kněz, který se
jmenoval Petr, stál
u počátku vyhlášení
slavnosti Těla a Krve
Páně papežem
Urbanem IV.
– strana 4 –

**Beránkova
svatba**

Svatý František
z Assisi nedával
lekce z teologie. On
evangelium žil
a všechno, co o něm
vypověděl, má váhu
života.
– strana 5 –

**Nebezpečí nazývané
RUSKO?**

16. června 1996 volí
Rusko svého prezi-
denta. S úzkostí se
západní svět dívá na
Moskvu.
– strana 9 –

Mariina dokonalá svatost

1. V Marii „plné milosti“ církev poznala „zcela svatou a nedotčenou jakoukoliv poskvrnou hříchu... od prvního okamžiku svého početí obdařenou leskem jedinečné svatosti“ (LG 56). Toto uznání vyžadovalo dlouhou cestu doktrinních reflexí, které pak vedly k slavnostnímu prohlášení pravdy víry o Neposkvrněném Početí.

Název „naplněná milostí“, kterým anděl tituloval Marii, naznačuje mimořádnou božskou přízeň udělenou nazaretské dívce vzhledem k ohlášenému mateřství, avšak ukazuje na to, co v Marii bezprostředně vykonala Boží milost; Maria byla skrz naskrz a stále proniknuta milostí, a tedy posvěcena. Kvalifikace (označení) kecharitomené má velmi hutný význam, který Duch svatý nikdy nepřestal prohlubovat v církvi.

2. V předchozí katechezi jsem objasnil, že výraz „plná milosti“ v andělském pozdravu má téměř hodnotu jména: je to Mariino jméno v Božích očích. V semitské jazykové oblasti jméno vyjadřuje sku-

tečnost osob nebo věcí, na které se vztahuje. Proto také titul „plná milosti“ odhaluje nejhlubší dimenzi osobnosti mladé ženy z Nazareta: tak utvářené milostí a tak zahrnuté Boží přízní, že může být definována tímto zvláštním zaslíbením.

Koncil připomíná, že na tuto pravdu naráželi církevní Otcové, když nazývali Marii „celá svatá“, a zároveň tvrdí, že byla „Duchem svatým modelována a vytvořena jako nové stvoření“ (LG 56). Milost chápaná ve významu „posvěcující milost“, jež působí osobní svatost, vytvořila z Marie nové stvoření a zcela ji připodobnila Božímu plánu.

3. Tak mohla doktrinní reflexe přikládat Marii dokonalou svatost, jež musela nezbytně zahrnout i počátek jejího života, aby byla úplná.

Tímto směrem čistoty od samého počátku, jak se zdá, se vydal palestinský biskup Theoteknos z Liviasu, který žil mezi lety 550–650. Když představuje Marii jako „svatou a svrchovaně krásnou“, „čistou a bez poskvrny“, naráží na její narození těmito slovy: „Rodí se jako cherubín. Ta, jež je z čisté a neposkvrněné hlíny“ (Panegyrikon na svátek Nanebevzetí, 5-6). Tento poslední výraz připomíná stvoření prvního člověka, utvořeného z hlíny neposkvrněné hříchem, a přikládá Mariinu narození tutéž charakteristiku: i původ Panny byl „čistý a bez poskvrny“, to je bez jakéhokoliv hříchu. Přirovnání k cherubínům kromě toho zdůrazňuje vynikající stupeň svatosti, kterým se vyznačoval Mariin život už od prvopočátku její existence.

Theoteknovo tvrzení označuje důležitou etapu teologické reflexe o tajemství Matky Páně. Řečtí a východní Otcové připustili očištění Marie jak před vtělením (sv. Řehoř Naziánský, Oratio 38,16), tak v okamžiku vtělení (sv. Efrém, Xaverián z Gabaly, Jakub ze Sarugu). Theoteknos z Liviasu, jak se zdá, požaduje pro Marii absolutní čistotu už od počátku jejího života. Vždyť Ta, která byla vyvolena, aby se stala Matkou Spasitele, musela mít dokonale svatý původ bez jakéhokoliv poskvrny.

4. V 8. století je Ondřej z Kréty prvním teologem, jenž

vidí v Mariině narození nové stvoření. Argumentuje takto: „Dnes lidství dostává svou starodávnou krásu v celé záři své neposkvrněné vznešenosti. Hanby hříchu nezatemnily zář a úchvatnost lidské přirozenosti; když se však rodí Matka Krásného par excellence, tato přirozenost znovu nabývá v její osobě starodávné výsady a je utvářena podle dokonalého vzoru a opravdu hodného Boha... dnes začíná obnova naší přirozenosti a zestárlý svět podrobený zcela božské proměně dostává prvotiny druhého stvoření“ (Sermo I. o narození P. Marie).

Když pak znovu použije obrazu prvotní hlíny, tvrdí: „Tělo Panny je země zpracovaná Bohem, prvotiny adamovské hmoty zbožštěné v Kristu, hlína hnětená rukama božského umělce“ (Sermo I. o „usnutí P. Marie“).

Mariino čisté a neposkvrněné početí se tak jeví jako počátek nového stvoření. Jde o osobní výsadu udělenou ženě, která byla vyvolena, aby se stala Matkou Krista, jenž zahajuje dobu přehojné milosti, jakou chtěl Bůh pro celé lidstvo. Toto učení, jež znovu hlásá v 8. století svatý Germán z Cařihradu a sv. Jan Damascénský, osvětluje hodnotu Mariiny svatosti od počátku, prezentované jako počátek nového stvoření světa.

Takovým způsobem církevní reflexe přijímá a vykládá ryzí smysl titulu „plná milosti“, který anděl dal Svaté Panně. Maria je plná posvěcující milosti, a to již od prvního okamžiku své existence. Tuto milost podle listu Efezanům (Ef 1,6) uděluje Kristus všem věřícím. Mariina svatost od počátku je nepřekonatelným vzorem daru a rozšíření Kristovy milosti ve světě. 1

(Radio Vaticana)

Z PROMLUVY SVATÉHO OTCE PŘI POLEDNÍM REGINA COELI V COMO 6. 5. 1996

Svatý otec ve své promluvě vzpomenu na všechny okolní mariánské svatyně, a pak řekl:

V Tirano se tyčí diecézní poutní svatyně par excellence. V tomto místě se podle tradice zjevila Panna Maria a žádala, aby zde byla vzývána a uctívána. Tady věřící, podporování a vedení svými pastýři, prosí o uzdravení a obrácení. Jsem rád, že mohu spolu s vámi vzpomenout na tato svatá místa, která duchovně obohacují vaši diecézi. Jsou svědectvím tradice mariánské zbožnosti, která přetrvala staletí.

Někdy se namítá, že lidová mariánská zbožnost by mohla odvádět od Ježíše Krista, ukřižovaného a zmrtvýchvstalého. Ale není tomu tak.

Přes Marii nacházíme snadnější cestu k jejímu božskému Synu. Maria je modelem každého věřícího a celé církve a také všech, kteří jsou povoláni, aby odpověděli na Pánovo volání ANO. Ona je Matkou, která se přimlouvá ze všechny lidí, za duše žiznící po Bohu, za ty, kteří bloudiví ve tmách a pochybnostech nebo v nevěře, za ty, kteří fyzicky trpí nebo jsou těžce zkoušeni, a za ty, kteří jsou omámeni hříchem. Její mateřský soucit na nikoho nezapomíná. Je měsíc květen, který je tradičně zasvěcen Panně Marii. Naučme se od ní evangelijní prostotě dětí, které se svěrují do ochrany své Matky. Maria ať nás vede v radosti i utrpení nyní i v hodinu naší smrti. 1

Liturgická čtení

1. čtení Ex 34,4b-6.8-9

Mojžíš časně ráno vstal a vystoupil na horu Sinaj, jak mu přikázal Hospodin; v ruce měl dvě kamenné desky. Tu sestoupil Hospodin v oblaku, (Mojžíš) se tam vedle něho postavil a vzýval Hospodinovo jméno. Potom (Hospodin) prošel kolem něho a zvolal: „Hospodin, Hospodin, Bůh milosrdný a milostivý, shovívavý, velmi laskavý a věrný!“ Mojžíš se rychle vrhl k zemi, klaněl se a řekl: „Pane, jestliže jsem našel u tebe milost, ať jde Pán uprostřed nás. Ano, je to lid tvrdé šíje, ale odpusť naši vinu i náš hřích a přijmi nás jako dědictví.“

2. čtení 2 Kor 13,11-13

Bratři, žijte radostně, zdokonalujte se, buďte přístupní napomínání, buďte svorní, žijte v pokoji, a Bůh, dárce lásky a pokoje, bude s vámi. Pozdravte se vespolek křesťanským políbením. Pozdravuji vás všichni věřící. Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství svatého Ducha s vámi se všemi!

Evangelium Jan 3,16-18

Ježíš řekl Nikodémovi: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.“

*Na titulní straně:
Sousoší symbolizující
Nejsvětější Trojici od
M. Zeynslera z r. 1510,
z bývalého kostela
svatých Kornelia
a Cypriana v Bad Buchau*

Myšlenka na neděli

TAJEMSTVÍ VĚČNÉHO ŽIVOTA

Zamyšlení nad úryvkem J 3,1-21

Tak Bůh miloval svět, že dal svého Syna.

Přečti si pozorně celou rozmluvu, kterou Ježíš vedl s židovským předákem Nikodémem. Vyprav se za Mistrem spolu s ním. Tento farizej poznal, že zneuznání, kterého se Ježíšovi dostává od jeho vrstevníků, je ovocem předsudků a zaujatosti. Překonal předsudky, ale nepřekonal obavy z veřejného mínění. Proto přichází tajně pod pláštěm noci, ale jeho srdce hledá upřímně pravdu. Jak uvidíš, Ježíš jej za jeho opravdovou snahu odmění tím, že mu poodhalí veliké tajemství o vnitřním Božím životě. Zamysli se sám nad sebou, zda se dokážeš vymanit z nátlaku zevšeobecnělých názorů a postojů a dát přednost upřímnému hledání pravdy u jejího nejvlastnějšího pramene. Pravda nezáleží od množství těch, kteří se na ní shodují, ale od věrohodnosti skutečného svědka. A tím je Ježíš Kristus.

Nikodém nezačíná otázkou, ale vyznáním: *Víme, že jsi přišel od Boha a že Bůh je s tebou.* Ale Ježíš ví, že tento upřímný Izraelita se přišel především ptát, že by se rád dověděl něco bližšího o Božím království, a sám mu vychází vstříc. Jelikož mluví se vzdělaným učitelem, může mu svěřit něco, co ještě nikomu nesdělil: skutečné Boží království není z tohoto světa, je v jiné rovině bytí a života. Vstoupit do tohoto života je možno jedině novým zrozením. Pro Ježíšova hosta, který myslí zatím jen v lidských kategoriích, se to zdá nepochopitelné. Nevzdávej se a neodcházej, jestliže hned nerozumíš. Už jen to, že můžeš být přítomen rozhovoru o takovém tajemství, je velikým Božím darem. Neodmítej královský dar jen proto, že se ti zdá, že jej neuneseš.

Sleduj pozorně Ježíšovo vysvětlení. Aby ses narodil pro nový život, nemusíš se vrátit do matčina lůna, ale ponořit do křestní vody. Ta je vnějším svátostným znamením vnitřního **znovuzrození z Ducha svatého**. Je to tentýž Duch, z něhož Maria počala Božího Syna. A tak i život, pro který se rodiš, je tentýž božský život, je to život duše v Bohu a s Bohem.

Máš právo se ptát spolu s Nikodémem: *Jak se to může stát?* Uvědom si, že skutečnost, o které Pán mluví, překračuje všechny tvé představy a všechnu tvou zkušenost. Kdyby ses chtěl omezit jen na to, co ti připadá jasné

a samozřejmě, byl by to pokus oklestit nekonečného Boha a jeho tajemství tak, aby se vměstnal do tvé lidské omezenosti. Musíš se rozhodnout, zda chceš spoléhat jen na své poznání a zkušenost, nebo budeš raději stavět na věrohodném svědectví Božího Syna. *On mluví o tom, co ví, a dosvědčuje to, co viděl.* Je to poznání a zkušenost *Syna člověka, který sestoupil z nebe, kde od věčnosti přebýval v Otcově lůně.*

Protože ví, že nemůžeš zde na zemi proniknout svým poznáním k podstatě a skutečné hodnotě darované účasti na Božím životě, nabízí ti Ježíš, abys jej prozatím hodnotil alespoň na základě **ceny**, jakou za něj platí sám Bůh: *Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.* Pro ten vyšší a věčný život, jehož máš být účastníkem, se angažuje Bůh celou svou trojjedinou bytostí: **Otec**, který tě stvořil, obětuje svého jednorozeného Syna, **Syn** bude pro tebe povýšen na dřevo, aby se **Duch**, oheň Božího života, mohl stát tvým životem. Zdá se, že této nejsvětější a nejtěšnější Trojici od věčnosti nic neleželo na srdci více než touha mít tě u sebe a v sobě v samém lůně věčného Božího života.

I kdyby se ti sebevíce zdálo, že už to chápeš, nemyl se, stojíš ve skutečnosti sotva na prahu předtuchy té závratné skutečnosti, která tě očekává, aby tě jednou sytila a oblažovala po celou věčnost. Prozatím nemáš jinou možnost než říct a vyznat: **Věřím a přijímám!** Bez tvé víry, která dobrovolně souhlasí a přijímá, nemůže pro tebe Bůh, navzdory všemu, co pro tebe podnikl, nic udělat. Nepřijímáš-li, *sám ses odsoudil*, protože pak dáváš přednost tmě, odvracíš se sám od *Světla* a tvé skutky nemohou být dobré.

Myslíš, že můžeš dostat velkodušnější a výhodnější nabídku? Myslíš, že může za tebou přijít někdo větší než tento *Bůh milosrdný a milostivý, Bůh velké lásky a věrnosti*⁽¹⁾?

Komu bys chtěl dát přednost před touto přesvatou Trojicí, která je plností bytí i života, která ti ze své plnosti dala tvé bytí a tvůj život a nyní k tobě posílá Syna s nabídkou věčné adopce do vznešené rodiny Boží?

Poděkuj Trojici za její lásku, poděkuj, že ti dala dar víry, který ti umožnil, abys překročil svou lidskou malost a omezenost a spojil se s Ní. Žij v tomto nejvznešenějším společenství *radostně, zdokonaluj se, a milost Pána Ježíše Krista, láska Otcova a působení Ducha svatého bude stále s tebou*⁽²⁾.

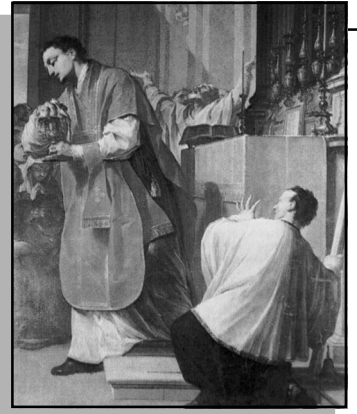
Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Viz 1. čtení Ex 34,6

⁽²⁾ Viz 2. čtení 2 Kor 11,13

Počátky svátku Těla a Krve Páně

Slavnost a Těla Krve Páně, původně nazývaná *Corpus Christi* – u nás *Boží Tělo*, ustanovil v posledním roce svého nedlouhého pontifikátu papež Urban IV. (1261–1264). Stalo se tak necelých 50 let poté, co 4. lateránský koncil definoval jednoznačně církevní učení o Eucharistii, a to ve spojitosti s bojem proti bludům, které šířili waldenští a kathaři.

Eucharistický zázrak v Bolseně je zachycen na oltářním obraze v bazilice svaté Kristiny v Bolseně.

4. lateránský koncil:

Je jedna všeobecná církev, mimo niž není spásy. V ní je současně Knězem i Obětí Ježíš Kristus, jehož Tělo a Krev jsou obsaženy pod způsobami chleba a vína ve svátosti oltářní, ve které je božskou mocí podstatně proměněn chléb v Tělo a víno v Krev.

Z buly Urbana IV.:

Jiné věci, jejichž památku oslavujeme, uctíváme v duchu a pravdě, ale nemáme je skutečně přítomné. Ve svátostné památce Kristově je ale Ježíš Kristus u nás přítomen, sice pod jinou způsobou, ale ve své vlastní podstatě. Dříve totiž, než vystoupil na nebesa, řekl apoštolům a jejich nástupcům: »Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa« (Mt 28,20) a posílil je svým laskavým příslibem, že jim bude a zůstane i tělesně přítomen.

Překročil veškerou plnost velkodušnosti a všechnu míru lásky, když sám sebe rozdělil za pokrm. Stal se proto našim pokrmem, aby člověk, který byl pro pokrm zmařen smrtí, byl pokrmem opět pozdvižen k životu. O onom ovoci bylo řečeno: »Toho dne, kdy budeš z něho jíst, smrti zemřeš« (Gen 2,17). O tomto ale čteme: »Kdo bude jíst z tohoto chleba, bude žít navěky« (J 6,52).

Tento Chléb se požívá, ale ve skutečnosti není stráven. Jí se, ale neproměňuje se; neboť on se nepřetváří v toho, kdo jej požívá, nýbrž požívajícího ztotožňuje se sebou.

Vyhlášení slavnosti Corpus Christi má zvláštní souvislost s Prahou. Jeden z jejích kněží, jménem Petr, byl sužován pochybnostmi o skutečné přítomnosti Ježíše Krista pod svátostnými způsoby. Vypravil se tedy r. 1263 na pouť do Říma, kde očekával vysvobození ze svých pochybností. Na své pouti se zastavil v městě Bolsena na břehu Bolsenského jezera. Je to páté největší jezero v zemi a je vulkanického původu. Protože v tomto kraji je příjemné klima, stávalo se ve středověku místem, kde v letních měsících pobývali papežové. Právě v době Petrovy pouti přebýval papež Urban IV. v nedalekém Orvietu.

V Bolseně je starobylá bazilika a hrob sv. Kristiny, jedenáctileté panny a mučednice z doby císaře Diokleciána. Její otec, shodou okolností také Urban, ji marně přemlouval, aby se zřekla křesťanské víry. Byla proto přivázána ke kamenné desce a vhozena do jezera. Byla však zázračně zachráněna a vynesla desku na břeh. Tento kámen posloužil později jako oltářní deska. Kristina byla vystavena bičování a nakonec zastřelena šípem z luku.

U jejího hrobu se Petr celou noc modlil, aby mu světice vyprosil osvobození od jeho pochybností. Časně ráno začal u jejího hrobu sloužit mši svatou. Když došlo k obřadu lámání hostie, vtryskla z hostie krev. Z kapek, které dopadly na několik míst na korporálu, se vytvořila podoba Kristovy hlavy s trnovou korunou. Kněz Petr se tak polekal, že nebyl schopen dokončit mši svatou.

Zabalil hostie do korporálu a spěchal do sakristie. Cestou skanuly čtyři kapky krve na dlažbu a i zde vytvořily obrazy Kristovy hlavy. Zakrvavený korporál a hostie byly ihned doneseny do Orvieta papeži Urbanovi, který v tomto zázraku viděl znamení, které jej má posílit v jeho boji s bludaři. Pod dojmem bolsenské události za necelý rok nato vydal bulu *Transiturus de hoc mundo* (Když měl odejít z tohoto světa), ve které vyhlásil pro celou církev svátek Božího Těla, a obohatil tak liturgický rok o slavnost, kterou nebylo možno do té míry slavit na Zelený čtvrtek ve vrcholném postním týdnu.

V letech 1351–1367 byla u chrámu sv. Kristiny vybudována zvláštní kaple, na jejíchž stěnách jsou fresky popisující celou událost (autor Ugolini di Prete Ilario). Korporál, purifikatorium a oltářní schody byly uloženy v biskupském dómu v Orvietu. Tamní biskup kardinál Crescenzi nařídil v r. 1623, aby relikvie byly prozkoumány. Svědkové vypravují o nesmírném

vzrušení, jaké vyvolalo otevření schránky. Když byl korporál po 400 letech opět na denním světle, objevila se na něm znovu tvář Spasitele. Celkem napočítali 83 krvavých skvrn, z nichž 12 intenzivně zářilo. Ve schránce byla nalezena i zázračná hostie. Kardinál nařídil, aby relikvie byly vystaveny veřejně účt a posílila se tak víra ve skutečnou přítomnost Krista v Eucharistii. Byl pořízen vzácný relikviář (autorem byl Ugo da Vieri), do kterého uložili všechny předměty. Uctily je miliony věřících a 15 papežů. Tři krví potřísněné schodové kameny jsou uloženy za zlatými dvířky pod oltářním obrazem, čtvrtý je trvale vystaven. O slavnosti Těla a Krve Páně vytvářejí věřící v Bolseně každoročně jeden kilometr dlouhý koberec utkaný ze samých květů. Výjevy bolsenského zázraku namaloval rovněž Raffael ve vatikánských komnatách.

(Podle zahraničních pramenů)

Bolsenské jezero je pátým největším jezerem v zemi a je vulkanického původu. Pro své příjemné klima se stávalo ve středověku místem, kde v letních měsících pobývali papežové.

Beránkova svatba

Svatý František a Eucharistie

Svatý František z Assisi nedával lekce z teologie. On evangelium žil a všechno, co o něm vypověděl, má váhu života.

Svatý František napsal: *Prosím vás všechny, moji bratři, kterým líbám nohy se vši láskou, jaké jsem schopen, prokazujte tu největší čest a úctu, jaké jste schopni, svatému Tělu a Krvi našeho Pána Ježíše Krista, v němž je usmířeno všechno, co je na nebi i na zemi, a sjednoceno s Bohem. Člověk celý žasne, země se chvěje a nebe jáásá, když se v rukou kněze na oltáři nachází Kristus, Syn živého Boha! Ó, nádherná vysokosti a obdivuhodné ponížení! Ó vznešená pokoro, ó pokorná vznešenosti! Pán všeho, Bůh a Boží Syn se tak poníží, že pro naši spásu přijímá bezmocnou způsobu chleba! Pohleďte, bratři, na Boží pokoru a vylejte před ním svá srdce! Pokořte se také, aby vás mohl povýšit.*

František líbal kněžím ruce i nohy. V políbení nohou je vyjádřena pokorná touha jeho srdce. On nevyžaduje, on žebra se vši láskou, jaké je schopen, o nejvyšší úctu pro Tělo a Krev našeho Pána Ježíše Krista. Nemá být tedy i druhým vzdávána úcta? František se sklání s největší úctou před každým tvorem. Ale poznal, že všechna úcta, kterou vzdává beránkovi, skále, vodě, slunci, člověku, musí být úctou vzdávanou Tělu a Krvi Páně.

Tělo Páně není tajemstvím samo pro sebe, vedle kterého jsou ještě jiné věci hodné úcty. Celé stvoření vychází z oběti lásky, která byla přinesena na kříži. Toto odevzdání se uskutečňuje v Eucharistii. Odtud pramení všechn život z rány otevřeného Srdce, zde obmývá Kristova Krev zemi. Zde Ježíš přináší zemi Otcí. Zde rozdává své svatební víno. Jelikož se proměňuje v chléb, celé stvoření se stává hodno úcty.

Zde v Eucharistii je místo proměnění celého stvoření. Zde se

proměna stává skutečností. Zde se všechno stvoření jako nová země a nové nebe připravuje ke svatbě. Pohrdali bychom Kristem, kdybychom přehlíželi Eucharistii a chtěli se obracet přímo na nebeského Krista. Nebeský Kristus opustil zemi při nanebevstoupení; nemůžeme jej nyní dosáhnout, dokud sami neprojdeme obětí smrti. Ale on nám řekl: *Nenechám vás sirotky, přijdu zase k vám* (J 14,18). Přichází k nám v Nejsvětější svátosti a zůstává s námi až do konce světa (Mt 28,20). Zde v Eucharistii se celé nebe zpozemšťuje. Zde žije tajemství Nejsvětější Trojice. Zde se Syn Boží stává člověkem. Zde je smrt na kříži i zmrtvýchvstání. Zde je Maria se všemi anděly a svatými. Odtud zavlažuje nebeská milost celé stvoření. Jen zde můžeme dosáhnout Krista, i když sami nechápeme ten tajemný vztah. Vidí jej však František, když prahne vzdát tomuto Tělu a této Krvi všechnu úctu, a to svátostnému Tělu a svátostné Krvi Ježíšově. Neboť nebe tu získává možnost působit v církvi jako ve všeobjímající Kristově svátosti (Lumen Gentium 48).

Tak jako Kristus se historicky jen v Marii stal člověkem a narodil se z ní, tak se to nyní děje v lůně církve a jen z ní a skrze ni nebe proměňuje zemi. A tak zůstává pravdou, že mimo církev, odněkud jinud než z církve, není spása.

Proto můžeme uctívat Kristovo Tělo, jeho oběť na kříži, jeho vzkříšení a celé tajemství jeho života jedině v Eucharistii a nikde jinde. To je jediná cesta. Vedle ní není žádné jiné přímé cesty k nebi. Zde v Eucharistii uzavírá Bůh svou smlouvu Krvi svého Syna. Zde se uskutečňuje zaslíbení dané celému stvoření: všemu, co je na nebi i na zemi, přináší toto Tělo

a tato Krev pokoj. Všechno dostává své bytí, svůj smysl, svou blaženost; všechno zde dosahuje plnosti v Bohu. Vesmír zde má svůj trvalý základ. František to takto vidí, a proto prosí políbením nohou o veškerou úctu a čest nikoliv pro Krista kdekoliv, ale pro jeho Tělo a pro jeho Krev zde v Nejsvětější svátosti, neboť zde je dosažitelná hmatatelně celá Boží vznešenost a odtud je celé stvoření nasyčováno láskou a oživováno.

A proto zahrnuje čest a úctu, která je vzdávána Eucharistii, skutečně celé stvoření, a zasahuje tak všechno, od nejmenšího atomu až k hvězdám a andělům a svatým v nebi. Nemohu říct: to se stalo a Golgotě, už nepotřebujeme žádný oltář. Neboť na Golgotě jedná Bůh dějinně. Ale toto Boží konání musí dosáhnout až ke mně. Bez mých rodičů by mé svědectví neexistovalo, i když jsem ve skutečnosti potomkem Adamovým. Proto musí přijít síla Oběti z Golgoty až ke mně, nyní, v této církvi jakožto oběť identická s tou na Golgotě. Mimo tohoto Krista není žádné jiné cesty ke spáse ani v jiných náboženstvích. Tento nadpřirozený, božský život působí ve všech náboženstvích. *V každém národě je Bohu milý ten, kdo se ho bojí a žije spravedlivě* (Sk 10,35). Ale tato milost přichází zcela skutečně z Eucharistických obětí této církve, z Eucharistie, kterou kněz přináší nyní zde jako totožnou spolu s eucharistickou obětí v sousední obci, spolu s kněžími v Rusku nebo v Číně. Stále je to ta jedna Oběť z Golgoty, která je totožná s Eucharistií, a proto se každá mše svatá slaví „ve společenství celé církve“.

Připomeňme si, že samo tajemství Eucharistie spočívá v přinášení krvavé Ježíšovy oběti na kříži. Kněz ji přináší Otcí ve společenství se všemi, kteří s ním slaví, jako veřejnou božskou počtu. Je to Oběť bohopocty, smíření, díky a chvály, kterou vzdává církev za celé lidstvo, a jen

v této eucharistické oběti může země spolu s nebem vzdávat počtu Bohu. Přitom kněz je tím, kdo skutečně jedná. On je svátostným ženichem Kristovým. Ve spojení s jeho svátostným konáním stávají se spoluobětující věřící obětním společenstvím. Kněz spojuje jejich prosby a jejich obětí s obětí Ježíšovou a předkládá ji tak Otcí jako jedinou oběť. V tomto spoluobětování věřících spočívá spoluúčast věřících na Eucharistii. Spoluúčast pouhou vnější službou by byla málo, ona může být pouze znamením společenství obětí.

Kněz jedná tak silně ve jménu Kristově, že to, co dokonává ve svátosti, se týká celého mystického Kristova Těla a mají na tom účast všichni věřící, kteří jsou k tomu disponováni. Knězovo přijímání patří k podstatě Eucharistie. Proto píše sv. František: „Ježíš Kristus sytí přítomné i nepřítomné, kteří jsou toho hodni.“ A ve své Závěti dosvědčuje, že má úctu ke kněžím, neboť oni sami přijímají Nejsvětější Tělo a nejsvětější Krev Ježíše Krista a oni sami je rozdělují ostatním.

František staví kněžskou důstojnost na roveň s důstojností Mariinou. Neboť to, co se stalo v Marii, v lůně všech milostí, to se nyní děje skrze kněze v lůně církve nikoliv jako opakování nebo jen symbolická spoluúčast, tím méně jako pouhé napodobení, je to naopak totéž identické dění. Tak jako na poušti mrak zakryl stánek a Bůh sám vstoupil do lůna svého lidu, do svatostánku, tak byla Maria přikryta Bohem a přijala v tomto zasnoubení Dítě. Tak vstoupila Boží vznešenost do svatostánku stvoření. Toto posvátné dění v Mariině lůně se nyní uskutečňuje skrze kněze. Skrze plnou moc kněze dochází k početi v lůně církve.

Pamatujte na svou důstojnost, bratři kněží, a buďte svatí, jako On sám je svatý! Jak svatí, spravedliví a důstojní musíte být!

Preklad -lš-

Středověká inkvizice – III.

Historická skutečnost a legenda

Walter Brandmüller

Inkvizice

Papež Řehoř IX. (1227–1241), učený znalec práva, došel k poznání, že mnozí biskupové neuplatňují důsledně dekrety z Verony o boji proti herezi. Biskupové přece pocházeli z vedoucích vrstev svých zemí a byli rozličnými způsoby spojení a zavázání společnosti. Rozmanité příbuzenské vztahy mohly mnohým biskupům zabránit zasáhnout tam, kde by to bylo třeba.

Řehoř IX. postavil do služeb boje proti kacířství teď právě vzniklé žebrové řády dominikánů a františkánů. Když papež od listopadu 1231 několikrát dominikány pověřil inkvizicí, poslal Bedřich II. dominikánským konventům v několika německých městech nový, dřívější nařízení zůstávající zákon proti kacířům, který nařizoval: domy kacířů zničit, jeden kacíř může být usvědčen druhým, děti a dědicové ztrácejí všechny úřady a hodnosti, vyjma děti, které samy oznámí kacířství rodičů.

Po kacířích se začalo pátrat.

Nejde už jenom o to, aby udání heretikové byli vyslechnuti, obrázení nebo odsouzeni: byla zahájena inkvizice, to znamená, že po kacířích se začalo pátrat. Tato dominikánská inkvizice nebyla Řehořem IX. myšlena jako zúžení biskupské pravomoci, ale jako její doplněk. Přesto bylo provádění inkvizice v jednotlivých zemích různé.

Jednotlivý inkvizitor byl z pověření papeže jmenován svým řádovým představeným. Z vlastností, kterými se měl vy-

značovat, se kromě stáří nejméně 40 let uvádí, že musí být magistrem teologie, musí se vyznačovat čistotou mravů, rozumností, poctivostí, životní zkušeností a teologickým jakož i kanonickým (právnickým) vzděláním.

Úkolem inkvizitora teď bylo vypátrat kacíře a přivést je zase k pravé víře. Když se to nepodařilo, následovalo vyšetřování, rozsudek a trest. Při tomto postupu byl každý inkvizitor přísně vázán platnými předpisy. Pokud je překročoval, byl sám volán k odpovědnosti a potrestán.

Na druhé straně však měl inkvizitor zvláštní pravomoci. Například mohl prosazovat provedení svých nařízení pohrůzkou nebo udělením církevních trestů a žádný kazatel nesměl vystoupit v místě na kazatelnu, pokud tam ve stejnou dobu vykonával inkvizitor svůj úřad.

Postup inkvizice

Protože účelem inkvizice bylo vymýcení hereze přivedením kacířů zpět do církve, zahajoval inkvizitor výkon svého úřadu kázáním, na které pozval obyvatelstvo. Předkládal v něm učení církve jako opak bludu. U příležitosti tohoto kázání, které si můžeme docela dobře představit jako druh lidové misie, vyhlásil inkvizitor též „tempus gratiae“, lhůtu milosti v trvání 15 až 40 dnů. V této době se kacíři mohli přihlásit, obrátit se a přijmout pokání uložené církví. Tím bylo např. dočasné nošení křížů přišitých na oděv, návštěva bohoslužeb s metlou kajících, návštěvování kázání inkvizitora, posty, pouti apod.

Kacíř, který se v této době nepřihlásil, byl většinou obžalován na udání. Že jména udavačů zůstala v tajnosti, je na jedné straně pochopitelné jako ochranné opatření pro ně, na druhé straně to však otevíralo dveře nejnižším instinktům pomsty, nenávisti a závidivosti. Bylo to tím nebezpečnější, že jako svědci mohli být připuštěni i lidé právně bezectní, tedy křivopřísežníci, exkomunikovaní, spoluviníci, a dokonce i rodinní příslušníci. Jen smrtelné nepřátelství vylučovalo ze svědectví, pokud ovšem bylo všeobecně známo. Ničím jiným nebylo možno nepřijemného konkurenta nebo někoho, s kým si někdo chtěl vyřídit účty, účinněji zasáhnout, ba i odstranit, než obžalobou z hereze. Více či méně oprávněně podezření z hereze („levis“ nebo „magna suspicio“ – lehké nebo velké) mohlo být překonáno odmítnutím hereze ze strany podezřelého a následným církevním pokáním. Pokud se však jednalo o vážné podezření („suspicio violenta“), nebylo možno podat důkaz o opaku. Požadovalo se přísazené zřeknutí se („abjuratio“), pak bylo uděleno rozhřešení a uloženo pokání, které tu znamenalo nošení žlutého látkového kříže na oděvu. Kdo odepřel abjuratio, byl automaticky vydán světské moci k vykonání trestu smrti.

Cesta na hranici.

V případech, že již dříve obrázený heretik byl znovu shledán vinným z kacířství, následovala už jen cesta na hranici. Dva nebo tři vážení muži, spřátelení s odsouzeným, pak byli pověřeni sdělit mu rozhodnutí soudu a nabádat ho ke kajícímu přijetí svátostí. Když se tak stalo, byly světské vrchnosti pozvány na určený termín na nějaké místo mimo kostel, kde pak inkvizitor kázal za přítomnosti obyvatel a odsouzeného. Pokud byl

klerikem, následovala jeho degradace podle pontifikálního ritu, a pak vydání příslušným světským úřadům k vykonání trestu včetně popravu kacíře.

Katovskou službu obstarávala světská moc. Prosba inkvizitora při vydání kacíře, aby ušetřila jeho život, byl strašlivý formalismus a skutečný výsměch: kdyby se byl někdo odvážil brát tuto formalitu vážně, propadl by sám exkomunikaci a obvinění z hereze.

Při líčení inkvizitorské praxe se často vyskytuje názor, že mnohá hereze, mnohá sekta vlastně vůbec neexistovala, ale že ji „vyrobil“ inkvizitor svým výsledkem podezřelých z kacířství, že se mnohý prostý věřící stal kacířem, teprve když se bezmocně zamotal do přediva otázek, které přesahovaly jeho intelektuální horizont.

Mluvil o proto o „úplně nebo částečně uměle vytvořeném kacířství“ (Lambert). Přesto i tento historik tvrdí, že inkvizitoři se vůči obviněným nechovali vysloveně „unfair“. Vážné nebezpečí totiž představovalo nedorozumění a bezděčné deformace, k nimž došlo buď příliš rafinovanými metodami dotazování, nebo přílišným lpěním na obrazu kacířství, převzatém z nějaké příručky nebo jednání.

Jistý intelektuální rys, kterým se vyznačovala celá inkvizice, nezřídka inkvizitory sváděl k tomu, že své podezřelé považovali za rafinovanější, intelektuálně vzdělanější, než skutečně byli. Měřili své obviněné vlastním loktem a často je v zásadě přeceňovali. Stále znovu citovaný příklad modelu výslechu podává Bernard Guy ve svém díle o Istivosti a pletichách waldenských: „Inkvizitor se zeptal podezřelého na články víry. Ten chvatně odpověděl: „Jsem pevný ve

**Nebeský Otče,
skrze Neposkvrněné
Srdce Panny Marie
obětujeme ti Ježíše,
tvého milovaného Syna,
a také nás samy v něm,
s ním a skrze něho,
podle jeho úmyslů
a jménem
všeho stvoření.**

Pis XI. 10. 6. 1923

víře. „Inkvizitor se ho ptal na transsubstanciaci. On odpověděl: „Neměl bych v to snad věřit?“ Inkvizitor opáčil: „Nepřímá se tě na to, zda bys to měl věřit, ale zda tak skutečně činíš,“ a dostává se mu odpovědi: „Věřím všechno, co mi ty a ostatní dobří učitelé přikazují věřit.“ Inkvizitor to považuje za vytáčku a pokračuje: „Oni dobří učitelé, kterým jsi ochoten věřit, jsou mistři vaší sekty. Jestliže já smýšlím jako oni, pak věříš mně stejně jako jim; když však já tak nečiním, pak ne.“ Tak jejich zápolení pokračuje dál, až se listivý waldenský nakonec zhroutí při choulostivé otázce na složení přísahy.

Ve skutečnosti se často jedná o problémy, kterých si inkvizitoři sotva byli vědomi a které vycházejí najevo až při kritickém zkoumání pramenů. Podle Herberta Grundmanna bylo základem výsledků, jejichž protokoly se zabýval, schéma otázek, vycházející z buly „Ad nostrum“ Klementa V. proti heretickému počínání z r. 1311. Postižení byli tedy dotazováni s úmyslem zjistit, zda věří v bludy uvedené v bule, aby od nich mohli být odvráceni.

Nebyli tázáni na to, co ještě nebo co vůbec věří, ale zda věří v bludy uvedené v „Ad nostrum“. To je závažný rozdíl! Tak totiž docházeli ke stejné schematickým výpovědím, jak schematické byly otázky. Ostatně, kdo někdy vyhotovoval nějaký protokol, ví, jak málo, případně jak mnoho to zachycuje ze skutečnosti nějakého jednání.

Ale Grundmann v případě výslechu v Eichstattu (1381) též konstatuje, že inkvizitor si všiml, jak málo je svým schématem po právu delikventu, a dodatečnými otázkami mu tedy dával šanci přiblížit se církevní pravověrnosti. Ten vystihl svou šanci a po udělení pokání byl osvobozen. Tak to

také bylo možné – a často nezáleželo ani tak na teologické účelnosti inkvizitora, ale na jeho schopnosti vcítění, jak výslech probíhal a dopadl.

Aby se inkvizitorům usnadnil průběh jednání, byly brzy sepsány četné příručky, které jejich autoři většinou psali z vlastní zkušenosti. Zvláště známým se stalo Directorium Inquisitionis, které r. 1376 napsal Nicolaus Eymericus, a Practica inquisitionis, která kolem r. 1300 sepsal Bernardus Guidonis. I přes všechny mnohdy velmi podrobné pokyny však vždycky záleželo na osobnosti každého inkvizitora, zda se z inkvizice stane fanatický regiment děsu, nebo nástroj duchovní péče k odstranění a překonání bludných nauk.

Mezi inkvizitory byly velmi učené, vysoce vážené osobnosti zřetelně vysoké duchovní i mravní úrovně, jako např. v Čechách dominikán Colda z Coldizu. To při hodnocení celého fenoménu „inkvizice“ nesmíme opomíjet. Zrovna tak byly tyranické a obecně nebezpečné typy. Z nich si získal smutnou proslulost Robert le Petit le Bougre. Robert byl synem katharských rodičů a stal se prvním inkvizitorem severní Francie. Brzy se říkalo – a vůbec ne bezdůvodně – že nutil nevinné k přiznáním, aby je mohl vydat ohni. Jeho zločinné řádění ukončil Řehoř IX. jeho sesazením, řád ho pak uvěznil. ¹

(Pokračování příště)

Ale zbav nás od Zlého

Christa Meves

Pětiletému Michalovi byla právě dlouhá chvíle, když mu usměvavý pán nabídl, že jej sveze v krásném autě. Ale nepřivezl ho za chvíli opět k mamince, jak mu slíboval, ale jel stále dál a dál. Michal řekl, že by se měl vrátit. To ale už pán začal křičet, ať zmlkne a nebrečí. Michal dostal hrozný strach. Auto projelo několik dalších obcí. Nakonec byl chlapec nalezen v příkopě pobodaný a pohlavně zneužitý ...

Takové případy nejsou pro policisty nic výjimečného. Co se ale děje v duši pachatele? Jak mohl tak propadnout moci zla; že je zcela zřejmý zlý čin, jestliže někdo zneužije důvěry dítěte, aby je, zcela bezbranné, pohlavně zneužil a vystavil smrtelné úzkosti, o tom nemůže nikdo pochýbovat.

Když se mi jako odborníkovi z oblasti psychologie dostane příležitost, abych s vrahem hovořila, zpravidla se prokáže, že se tento jeho zlý čin odehrál nejprve několikrát jen v jeho fantazii. Nemyslím tím přímo vraždu, ale sexuální uvolnění, vyvolané zoufalými výkřiky sužované oběti. Sadistická fantazie jako prostředek pohlavního uspokojení stojí často u zrodu strašného pokušení ke zlému ve formě zločinu. Přemíra agresivního a sexuálního napětí má být uvolněna pomocí strašné fantazie, která se pokouší vyvolat v sobě obraz sexuálního zneužití.

Jelikož je to však pouze náhradní uspokojení, nese v sobě nutkání k opakování. S každým novým pokusem dále narůstá. Jednoho dne se osten tohoto napětí stane nesnesitelný a stane se skutkem. Ale místo, aby došlo k uspokojení, přináší nutkání k dalšímu podobnému činu. Tak se rodí maniaci.

Teologicky je možno takový jev popsat takto: Zlý využívá síly mužského sexuálního pudu, aby postiženého inspiroval sadistickými představami. Pokud je dotčený rázně neodmítá a nebrání se

jim, neuchýlí se pod ochranu Vykupitele, nejde včas ke zpovědníkovi, nesnaží se o rozptýlení pěstováním kolektivních sportů nebo tvořivou činností, může Zlý vyčkávat jako pavouk ve své síti, až se polapený dokonale zamotá. Pak je již zralý pro rozhodující podnět: „Tak to konečně udělej!“

Tato skutečnost nám ukazuje nadměru zřetelně, jak bláhově a domýšlivě si dnešní doba namlouvá, že ďábel neexistuje. Že k tomu stačí osvěta, abychom se takových zvráceností jednou provždy zbavili. Ale čím více se tento opovážlivý nesmysl propaguje díky některým psychologům a sekularizovaným teologům, tím bezpečněji může Zlý získávat moc nad lidmi v naší společnosti. V Německu se každé tři hodiny uskuteční vražda. Ročně je pohlavně zneužito na 300 000 dětí. To je už takřka móda, která se za posledních třicet let nepředstavitelně rozmohla. Tím, že lidé zapomněli na ďábla, stali se proti němu zcela bezbranní.

Je proto více než potřebné brát prosbu *ale zbav nás od Zlého* smrtelně vážně, a to nikoliv s myšlenkou na nějaké abstraktní zlo, ale jako prosbu o ochranu před velkou mocí Božího protivníka, ďábla. Katechismus katolické církve se v tomto smyslu vyjadřuje zcela jednoznačně a vede nás od nebezpečných domněnek moderní doby k nezvratné realitě, která vyžaduje naši plnou bdělost před skutečností osobního a konkrétního zla. ¹

Preklad -lš-

Hymnus
sv. Kateřiny
na Nejsvětější
Trojici

*Ó propasti,
ó věčná Trojice,
ó Božství, moře hluboké!*

*A co jsi mi mohla dát jiného
než sebe samu?*

*Ty jsi plamen,
který stále hoří
a stravuje mě.*

*To jsi Ty,
kdo stravuje svým žářem
každou sebelásku v duši.*

*Ty jsi oheň,
který odnímá každý chlad
a osvěcuje mysl svým světlem,
tím světlem,
kterým jsi mi dala
poznat svou pravdu.*

*Když se dívám
v tomto tvém světě,
poznávám tě jako
nejvyšší dobro,
dobro nade všechna dobra,
dobro obšťastňující,
dobro nevystižné,
dobro nedocenitelné.*

*Krása
nade všechny krásy.*

*Moudrost
nade všechnu moudrost.
Neboť ty jsi moudrost sama.*

*Ty pokrme andělský,
který ses pro žár své lásky dal
všem lidem.*

*Ty jsi šat,
který přikrývá
každou nahotu.*

*Ty jsi pokrm,
který sytí hladové
svou sladkostí.*

*Ty jsi sladkost
bez každé hořkosti.*

Ó věčná Trojice!

Úmysl všeobecný:

AŽ RŮST OPRAVDOVÉHO VĚDOMÍ SOUNÁLEŽITOSTI K CÍRKVI, TJ. „SENTIRE CUM ECCLESIA“ – SE PROJEVÍ VE VĚRNÉM A ODPOVĚDNÉM PŘIJÍMÁNÍ POKYŇŮ UČITELSKÉHO ÚŘADU.

Svatý otec nás v měsíci červnu zvláště vybízí, abychom se modlili a prohlubovali citění s církví. To má pochopitelně vyústit ve věrném a odpovědném přijímání pokynů církevního učitelského úřadu.

Dnes žijeme ve světě pluralismu a svobody. Není nejmenší pochyby o tom, že tyto vzácné hodnoty je třeba přijímat a rozvíjet. Nicméně musíme dbát na to, abychom nepřehlíželi i jiné hodnoty, stejně důležité a vzácné – jako je věrnost a smysl pro zodpovědnost. Pluralismus musí být v harmonickém spojení se základním požadavkem jednoty. Jinými slovy: svoboda a pluralita (mnohost), které vedou k rozdělení, nenávisti, dezorientaci, individualismu a relativismu, nemohou být základem. Jedině láska je absolutní vlastností, která nikdy nepomine (1 Kor 13,8). A láska sjednocuje, tvoří a oduševňuje církev. Současná kultura, ve které žijeme a kterou dýcháme, je antidogmatická, tj. staví se proti dogmatům, je subjektivistická a relativistická. Každý je pánem pravdy v bezbřehém relativismu. A tak se stává, že dogmata církve jsou někdy nahrazována dogmaty subjektivismu, stávajícího veřejného mínění nebo neomylnými hesly módy. Propagandu a publicitu těmto dogmatům dělají masmédiá.

Přilnutí k církvi, dědiče a snoubence Kristově (Ef 5,25-26), naší matce (Gal 4,26) nemá být jen čistě rozumové. Nikdo nemluví o své matce jako by se jednalo jen o abstraktní pojem mateřství. Nemáme se tedy jen snažit myslet podle církve, nýbrž máme ji milovat a cítit s ní.

Někdy hovoříme o církvi tak, jako by se jednalo o skutečnost mimo nás. Nejde však o církev, kterou „mám“ nebo „kam patřím“, nýbrž o církev, kterou „já sám jsem“. Milovat církev, to neznamená jenom milovat Krista a lid Boží, nýbrž milovat sebe, částečku stáda Dobrého pastýře, který dává život za své ovce (Jan 10,1-15).

Důkaz naší lásky se projevuje konkrétními činy. „Milovat“ církev, to v sobě též obsahuje: přijímat učení církevního učitelského úřadu (magisteria). „Úkol vykládat závazně slovo Boží psané i předávané je svěřen pouze živému učitelskému úřadu církve, který vykonává pravomoc ve jménu Ježíše Krista. Tento učitelský úřad nestojí nad slovem Božím, nýbrž mu slouží“ (Dei Verbum 10). Ochota poslouchat učitelský úřad církve není jen znakem lidové zbožnosti, vhodné pro ty, kteří nejsou schopni se sami dobrat pravdy, nýbrž je to charakteristickou známkou našeho křesťanského bytí. „Věřící, kteří si připomínají Kristova slova apoštolům: ‚Kdo poslouchá vás, poslouchá mne‘ (Lk 10, 16) ochotně přijímají

učení a pokyny, které jim pastýři různými způsoby předkládají“ (Nový katechismus 87). „Laici, stejně jako i ostatní věřící, ať přijímají ochotně a s křesťanskou poslušností vše, co rozhodnou pastýři jakožto zástupci Kristovi a učitelé a vedoucí církve. Následují v tom příklad Krista, který svou poslušností až k smrti otevřel pro všechny lidi blaženou cestu ke svobodě Božích dětí“ (LG 37).

A Ježíš se usilovně modlil o bratrskou jednotu pro své učedníky. Naplnění tohoto Ježíšova přikázání není možné bez věrnosti k nauce církve.

Během dvoutisíciletého trvání církve nechyběli velcí reformátoři. Vedla je láska k církvi – k jejich „mater et magistra“ (matce a učitelce). Stačí vzpomenout jen na Augustina, Benedikta, Františka, Dominika, Kateřinu Sienskou, Ignáce, Terezii, Jana od Kříže a mnoho jiných. Bohužel jsou reformátoři, kteří přistupovali k reformám ne milosrdně kriticky, bez lásky k církvi – matce a učitelce – a někdy i s pohrdáním. Zapomínali na sílu Kristovu,

Úmysl národní:

AŽ VÝSLEDKY II. VATIKÁNSKÉHO KONCILU NACHÁZEJÍ STÁLE ÚRODNOU PŮDU V SRDCÍCH I MYSLÍCH KNĚŽÍ A BOHOSLOVCŮ.

Úmysl misijní:

AŽ SMĚRNICE SYNODY PRO AFRIKU PŘÍSPĚJÍ K OŽIVENÍ NOVÉHO EVANGELIZAČNÍHO DUCHA HORLIVOSTI U VŠECH KŘESŤANSKÝCH SPOLEČENSTVÍ AFRIKY.

kteřá cirkve podpírá a oživuje Duchem, takže tato cirkve je zároveň svatá i hříšná. Tito reformátoři přivedli rozdělení, nenávisť, pronásledování, dezorientaci, individualismus, relativismus.

Zdá se tedy, že láska k cirkvi a jejímu učitel'skému úřadu je prubířským kamenem dobrého či špatného reformátora ve století prvním, patnáctém i dvacátém.

Sv. Ignác ve svých Duchovních cvičeních dává na konci 18 pravidel „pro pravé smýšlení, které musíme mít v bojující cirkvi ... „Tato pravidla jsou pro všechny věřící, nejen pro kněze nebo řeholníky. A musíme si též uvědomit čas a okolnosti, za kterých to Ignác píše. Duchovní úroveň hierarchie byla ve všeobecnosti mnohem nižší než dnes. Ignác píše: „První pravidlo. Když jsme se vzdali veškerého úsudku, musíme být připraveni a ochotni poslouchat ve všem pravou snoubenku Krista, našeho Pána, kterou je naše svatá, hierarchická Matka cirkve.“ To píše v době, kdy by nebylo třeba mnoho odvahy a úsilí nalézt důvody ke kritice a za co by se mu dostalo pochvaly a uznání od tehdejších mocipánů i masmédií. Ale Ignác opět a opět vynáší konkrétní důvody proč a co je třeba v cirkvi chválit a proč si jí vážit.

A tak evangelium, učitel'ský úřad, příklady velkých mužů a žen v cirkvi i úmysl Sv. otce na červen nás vedou k tomu, aby se vědomí přináležitosti k cirkvi projevovalo ve věrném a odpovědném přijímání pokynů učitel'ského úřadu.

*Pro Apoštolát modlitby
Manuel Morujao, S.J.,
Portugalsko*

(Komentář k národnímu a misijnímu úmyslu Apoštolátu modlitby přineseme v příštím čísle.)

Úmysl národní:

Nebezpečí nazývané RUSKO?

16. června 1996 volí Rusko svého prezidenta. S úzkostí se západní svět dívá na Moskvu. Bude Jelcin znovu zvolen, nebo získá většinu komunistický kandidát, a jaké budou úmysly nositelů tohoto úřadu?

Břežnový a květnový „LEBEN“ zvláště poukázal na problematiku Ruska vzhledem k dnešnímu světu.

Když se podíváme do fatimského poselství, pochopíme, jak naléhavou se v dnešní době stala naše angažovanost pro Rusko.

Biskup Hnilica přes všechna napadání a pomluvy věrně setrvává v neúnavné a obětavé službě Rusku. Letos v neděli Božího milosrdenství napsal v dopise:

„Matka Boží přišla do Fatimy, aby vložila do našich rukou a do našich srdcí budoucnost ruských národů tím, že prosila celou cirkve – počínajíc její hlavou, papežem – o dokonalou spolupráci v tomto božském plánu, aby zachránila Rusko, a tak svět zachránila před militantním ateismem, který bude vycházet z Ruska.“

„LEBEN“ – květen 1996 popsal nebeskou vizi papeže Lva XIII. v minulém století, která ho přiměla varovat cirkve a celý svět před satanským nebezpečím, po jehož cestě kráčelo právě Rusko. Mons. Hnilica píše: „Proroctví papeže Lva XIII. se splnilo přesně do detailů. Tak jako on, i další svatí proroci nedávne minulosti z Východu i ze Západu prorockým hlasem zvěstovali toto nesmírně veliké nebezpečí. Patří k nim sv. Jan Bosco, sv. Serafim ze Sarova a sv. Jan z Kronštatu.“

Biskup poukazuje také na patera Pia, který jednou řekl, že Rusko se obrátí, až bude právě tolik křesťanů jako ateistů a když bude dost křesťanů, kteří se obětují za ateisty.

Rusko, to je především duchovní problém. V chudobě

a zoufalství je v pokušení řešit věci násilím. Kolem 2 000 továren znovu začalo vyrábět zbraně, protože nejsou peníze na převedení na mírovou produkci. A ví se, že asi 60 % ruského hospodářství ovládá mafie.

Nenávisť a nedůvěra bezbožného systému za 70 let duchovně ochromily zdravé síly této obrovské země, bohaté surovinami. Zdravé hospodářské síly jsou promrhávány a špatně vedeny, ke škodě lidu.

S hospodářskou pomocí potřebuje Rusko především dobré duchovní síly, které mohou všechno obrátit k dobrému. **Rusko potřebuje modlitbu a oběť.**

V Medžugorje říkala Panna Maria opakovaně: „**Modlitbou můžete zastavit války!**“ Abraham chtěl zachránit Sodomu a Gomoru před nadcházejícím Božím trestem, jen kdyby byl našel deset spravedlivých (srov. Gen. 18,22-33). Svatý otec se jednou ptal: „Ale kolik spravedlivých je potřeba dnes, aby zachránili svět?“

„Nakonec bude mé Neposkvrněné srdce triumfovat,“ slibuje nám Matka Boží ve Fatimě. Co nám brání vstoupit do jejích služeb a plnit její přání? Ukazuje nám prostředky k řešení problémů dneška: **svátostný život, modlitba, oběť a naše oddanost Bohu.** Veliké Rusko se má stát pro národy požehnáním, k tomu směřuje.

Naše dnešní modlitba prospívá Východu i světu a je nosnou silou míru ve světě.

U příležitosti voleb v Rusku 16. června navrhujeme připravit

zvláštní hodiny adorace, modlitební shromáždění a pozvat na ně lidi. Zvláště se chceme se všemi čtenáři spojit v ještě vroucnější modlitbě, postu a oběti.

Renato Baron ze Schia měl v pátek 3. května 1996 dvakrát zjevení Panny Marie. V 11,30 pětadvaceminutovou vizi, kde mj. viděl i obrovské budoucí události. Večer další zjevení po křížové cestě, ale bez poselství.

Po těchto setkáních s Matkou Boží říkal Renato, že mnoho budoucích věcí závisí na naší modlitbě v tomto milostném měsíci...

V Mariině moudré prozíravosti se to jistě týká i prezidentských voleb v Rusku 16. června.

Navrhujeme, aby se v modlitebních kroužcích, rodinách atd. začalo s intenzivní modlitbou, postem a obětmi. Pokud je to možné, uspořádat adorace za Rusko.

Mnoho lidí pocítuje tuto naléhavost, takže ani není vždy potřeba poukazovat na soukromá, cirkvi nepotvrzená zjevení, protože by to (možná) někde ani věci neprospělo.

Ale příkladem nám může být malé Slovinsko, v němž se během krize intenzivně modlily a postily četné modlitební skupiny. Zázračně – v několika dnech byla země vysvobozena z válečného nebezpečí. Prosme společně a vytrvale našeho Pána prostřednictvím jeho Matky o slitování, neboť „... Amen, amen, pravím vám, o cokoliv budete prosit Otce v mém jménu, dá vám“ (Jan 16,23).

*Medžugorské ozvěny
Frankfurt 11. 5. 1996*

Mariánské oázy ve světě – Polsko

* Licheň *

Uprostřed rozlehlých lesů v okolí Konina nad Licheňským jezerem se tyčí malebná výšina se svatyní, ze které se ke každé lidské bolesti a nouzi sklání s láskou Bolestná Královna Polska.

Historie svatyně sahá do dob napoleonských válek. V r. 1813 po bitvě u Lipska těžce raněný voják Tomáš Klossowki, kovář zpod Lichna, zatímco chvílemi upadal do bezvědomí, prosil Matku Boží, aby jej zachránila. Podle legendy měl náhle vidění, jak Nejsvětější Panna kráčí po bojišti s korunou na hlavě, se slzami v očích a na hrud' tiskne bílou orlici. Maria se nad ním naklonila a slíbila mu, že jej zachrání. Řekla, aby se dobře podíval na její postavu a postaral se, aby pak ve své domovině vystavil veřejné úctě právě takovou podobu Matky Boží. A stalo se, jak slíbila. V noci přišli na bojiště lidé z okolí, ujali se raněného, odnesli jej domů a ošetřovali, dokud se nezotavil. Tomáš se pak vrátil do Izabelina pod Lichnem. Dlouho nemohl najít obraz, který by se podobal té, kterou viděl u Lipska. Až po 23 letech při návratu z poutě do

Čenstochové uviděl na stromě u cesty ve vsi Lhota (Ligota) starý obraz, přesně takový, jaký hledal. Dohodl se s majitelem obrazu a odnesl jej s radostí domů. V r. 1844 zavěsil obraz umístěný do dřevěné schránky v podobě malé kapličky na vysoké borovici v grablinském lese asi 2 km od Lichna. Tomáš Klossowski zemřel v r. 1848 a byl pochován na licheňském svahu v blízkosti kostela.

Obraz je namalován olejovými barvami na modřínové desce. Místo Dítěte drží Madona na prsou bílou orlici, ke které je obrácena její tvář se zavřenými očima. Je vážná, plná vznešnosti a bolesti. Má rudé šaty a bílý plášť, na kterém jsou symboly Kristova utrpení: trnová koruna, důtky, hřeby a kopí. Nad hlavou Matky Boží drží dva andělé královskou korunu. V dolní části obrazu je nápis:

„Královno Polska, dej našim dnům mír.“ Podle rozboru barev byl obraz namalován kolem r. 1772. *)

Na grablinských lukách pásával dobytek pasák Mikuláš Sikatka, který se narodil v Grablinu 1787. Vyznačoval se velkou zbožností. Po smrti Klossowského to byl právě on, kdo pečoval o obraz Panny Marie zavěšený na borovici. Právě jeho si Matka Boží vybrala za svého posla, kterému po dva roky čas od času předávala svá poselství. Vyzývala lidi k pokání, obrácení a změně života. Nabádala k účasti na smírných mších a předpovídala opětovné zmrtvýchvstání Polska. Předpovídala mu slavné i bolestné dni. Prosila o častou modlitbu sv. růžence. Varovala před tresty a pohromami, které přijdou, jestliže se lidé nevrátí k Bohu. Slibovala záchranu těm, kteří se uchýlí pod její ochranu a zasvětí se jí u jejího obrazu. Žádala, aby obraz byl přenesen do chrámu. Pasák Mikuláš to všechno lidem řekl, ale málokdo mu uvěřil. Nakonec skončil v carském vězení, kde byl mučen, protože mluvil o tom, že Matka Boží má na prsou polský výstavný znak, bílou orlici.

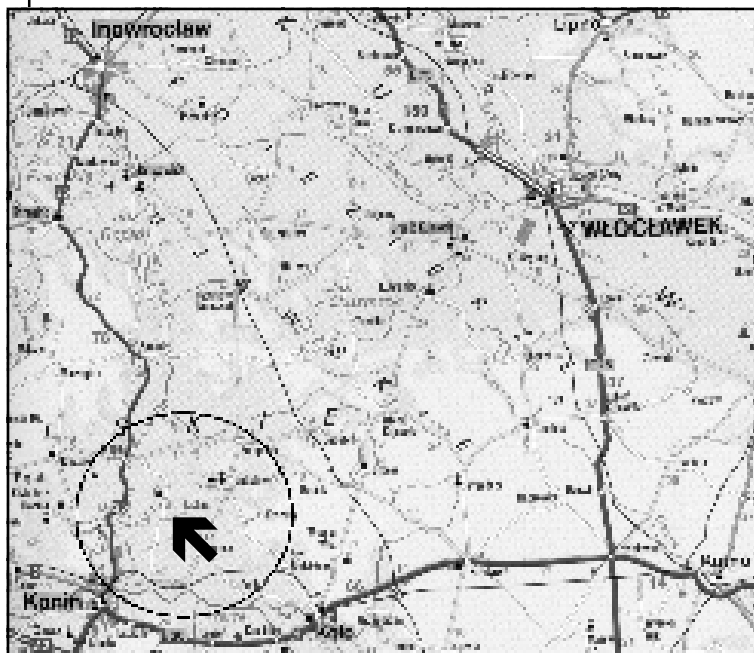
R. 1852, dva roky po prvním zjevení, přesně podle předpovědi vypukla v Polsku a v Evropě cholera, která doslova decimovala obyvatelstvo ve městech i na venkově. Lidé rychle vybudovali na místě zjevení kapli, přemístili do ní obraz a začali sem houfně putovat. Mnohý z nich zde našel své uzdravení. Mikuláš Sikatka byl propuštěn z vězení, ale záhy zemřel na následky nelidského zacházení. O případ se začala zajímat církev. Kališský biskup ustavil zvláštní komisi, která události zkoumala. Poručil, aby byla spl-

Licheň – Bolestná Královna Polska, obraz z XVIII. stol., o rozměrech 23x16 cm.

něna žádost Matky Boží a dal její obraz přemístit do licheňského chrámu sv. Doroty. Stalo se tak slavnostně 29. září 1852. Po přenesení obrazu epidemie náhle ustala. Z vděčnosti začali věřící budovat nový zděný chrám, který byl slavnostně vysvěcen v r. 1857. Licheňský chrám se stal velmi známou svatyní. Mariánská úcta tu má charakter pokání a prosby za vlast. Její šifritkou se stala především mládež. V době 2. světové války byl obraz Matky Boží ukryt v Maličci u knížat Kwileckých. V březnu 1945 se Matka Boží slavnostně vrátila na své místo. V r. 1949 svěřil tuto svatyni wrocławský biskup kněžím mariánům.

Licheňský obraz byl slavnostně korunován 15. srpna 1967. Korunovací provedl polský primas kardinál Wyszyński za účasti celého polského episkopátu, 1000 kněží a 150 000 věřících z celého Polska. Kardinál Wyszyński správně zhodnotil význam licheňských poselství a vytyčil, co bude ještě následovat. Proto se zasadil o tuto korunovací jako o velkou celopolskou akci. Byla to velká protiateistická a protikomunistická manifestace dvaadvacet let před pádem totalitního režimu. Korunku věnoval papež Pavel VI.,

který potvrdil titul: „Maria – Bolestná Královna Polska.“

Hlavní pout' obdařená od-pustky se slaví 15. srpna. V místě byl vybudován dům pro poutníky. Dojezd je možný vlakem do Konina a odtud au-tobusem. (Viz malá mapka – str. 10.)

Licheňská poselství, která začala v r. 1850, tedy v době La Saletty, jsou určena přede-vším samotnému Polsku. K předpovědi cholery epide-mie došlo 15. srpna 1850. Dru-hé prorockví hovořilo o dvou strašných válkách, z nichž dru-há bude následovat po první během jedné generace a přine-se moře krve. Příznačné pro druhou válku bude, že přinese smrt velkému množství dětí. To se skutečně stalo díky plyno-vým komorám v koncentrač-ních táborech a také díky bom-bardování měst, které si vyžá-dalo mnoho obětí mezi ženami a dětmi. V době, kdy Polsko na mapě Evropy neexistovalo, protože bylo rozděleno mezi Německo, Rakousko a Rusko, předpověděla Panna Maria ob-novu této země. Současně řek-la, že v ní dojde k události tisíciletí. Touto událostí byla vol-ba Poláka Karola Wojtyly na nejvyšší úřad v církvi. Matka Boží také předpověděla, že v Polsku nastane doba, kdy zde bude nadbytek kněží. Řekla, že žádný z polských teologů nebu-de zrádcem ani víry, ani církve ani své vlasti. Proti zmatku, který vládne mezi západními teology, vyznačuje se Polsko příkladnou věrností. Celý li-cheňský případ je výmluvným dokladem významu, jaký je třeba přikládat i v současné době také prorockému hlasu, který k nám přichází cestou tzv. „sokromých zjevení“.

*) Dodatečná výzdoba obra-zu šatem z pozlaceného stříbra, která je častá v polské ikonogra-fii, překrývá původní symbolic-ký šat Madony

Dopis nemocným –

květen 1996

Draží nemocní,

jistě všichni víte, že měsíc květen je odedávna zasvěcený Panně Marii a že na druhou květnou neděli slavíme svátek matek. Proto nás nijak nepřekvapí, že i misijní úmysl Apoš-tolátu modlitby na měsíc květen, který zněl: „Ať křesťanské ženy dokáží podle vzoru Panny Ma-rie přijímat a uskutečňovat své zvláštní poslání v evangelizaci církve,“ se zabýval úlohou ženy.

Obracím se na Vás tedy s ve-likou prosbou, abyste i vy všichni své bolesti a utrpení obětovali Pánu na přímluvu Panny Marie – za koho? Inu, za ženy! Před-evším jsou to naše drahé maminky a babičky, možná už dávno u Pána, kterým jsme tolik vděční a na které nikdy nezapomeneme. Pak jsou to naše manželky a matky našich dětí, naše dcery, sestry, učitelky a profesorky, kolegyně a spolupracovnice, lékařky a zdravotní sestry, řádové sestry, ženy v obchodech a v úřadech, v továrnách či v zemědělství. Všechny je, prosím, zahrňte do svých modliteb a obětí. Tolik toho potřebují. Vždyť na nich vlastně závisí štěstí a blaho na-šich rodin, a tím i celého náro-da. Každá žena – i ta bezdětná – je svým způsobem matkou. Nebo by měla být! K tomu byla stvořena, k tomu tíhne celým svým srdcem.

Milovat, pečovat o druhé, sloužit! – Poslední slovo vás asi zarazí. Řeknete si, že dnes už taková není ani křesťanská žena, že i ona už namítá: „Nejsem tvo-je služka!“ – Právě proto je třeba velkých obětí. Protože k zá-chranně rodiny, lidstva i světa skutečně není jiné cesty, nežli skrze věrnou, milující a odda-nou ženu. Jestliže opravdu mi-luje, pak nikdy není služkou, naopak je královnou, protože bohatě obdarovává z přemíry své lásky – jako Panna Maria.

Samozřejmě, že to není leh-ké. Za opravdovou lásku se vždycky draze platí a hodně sto-jí: co nic nestojí, za nic nestojí, vidíte? Je k tomu třeba hodně víry a důvěry – a i to je často nesmírně těžké. Vždyť opravdu věřit, to někdy znamená – všech-no nechat – všechno „své“ opu-stit – všechno připustit – všechno očekávat od Boha. A mlčet. Zase jako Maria. Vyprošujte jim pro-to hodně pokory a trpělivosti.

Kdosi napsal, že „opravdu miluje ten, kdo ví, co toho dru-hého bolí, musíme zapomenout na vlastní bolístky a bolesti a být tu jen pro druhého. A to je zase velice těžké. Denně a znovu je třeba se tomu učit, denně a zno-vu odpouštět a zapomínat na sebe a vše nemilé, denně a zno-vu začínat milovat a prosit o lás-ku, denně a znovu oddaně slou-žit! Vždyť:

*Kdyby láska nelíbala pouta –
nebyla by láskou,
kdyby láska neuměla čekat,
neuměla toužit –
nedošla by naplnění,
kdyby nedávala všechno,
nedávala sebe –
nebyla by svobodou, nebyla by
hlubokým štěstím,
kdyby nezářila radostí i v kříži
– neměla by trvání.
Musí být cestou, která vede –
křídlem, které nese –
výškou, která stoupá –
silou ducha ...
a bude nebem na zemi nebo
zemí v nebi.*

Ale – to všechno má dokázat ta „slabá“ žena? Tak bezvýhrad-ně následovat Pána jako jeho Matka? – Vidíte tedy, moji dra-zí, jak svět potřebuje Vaše obě-ti, Vaše bolesti? Vždyť aby se vyprosily takové milosti, k tomu nestačí jen modlitby, to se musí protpřít a vytrpět. Věřím, že jim pomůžete, a moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

Modlitba a meditace

Zde jsme, Pane, Duchu svatý, zde jsme i s přetěžkým břemenem svých hříchů, avšak shromáždění výslovně v Tvém jménu.

**Přijď k nám
a zůstávej s námi,
svou milostí se vlij
do našich srdcí!**

**Uč nás, co máme činit
a kam dospět,
ukaž nám, jak máme působit,
abychom, díky Tvé pomoci,
se Tobě ve všem zalíbili.**

**Ty sám nám vnukni
naše rozhodnutí
a sám je učíš skutkem,
neboť jen Tobě
s Otcem a Synem
náleží všechna velebnost
a sláva.**

**Ty, jenž nadevše miluješ
poctivost, nedopusť,
abychom uvedli ve zmatek
Tvůj spravedlivý řád.**

**Ať nás nesvede z cesty
nevědomost,
neovlivní lidská pochvala
a přízeň,
nepokazí úplatnost
či falešné ohledy.**

**Dej, ať nás s Tebou pojí
jedině Tvá milost,
abychom byli v Tobě
svorně zajedno
a v ničem se neuchýlili
od pravdy.**

**A jako jsme zde shromáždění
v Tvém jménu,
tak ať s veškerou oddaností
Tvých dětí
ve všem setrváme na pravosti
víry:
aby se naše myšlení
zde na tomto místě
v ničem nerozcházel s Tebou
a ve světě budoucím
abychom za dobrou práci
došli věčné odměny.**

Amen.

(Modlitba koncilních Otců)

FATIMA - Měsíční příloha Světla

CHYBÍ

❑ Akce „Týden pro život“

v Německu vyvolala letos neobyčejný zájem. Týden trval od 3. do 10. května, a jak se zdá, „trefil hřebík na hlavičku“. Probíhal pod heslem: „Žít až do konce – smrt je součástí života.“

Freiburgský arcibiskup Oskar Saier zdůraznil odmítavý postoj, který církev zaujímá vůči eutanazii. „Aktivní pomoc k umírání je krajně protilidská, i když si namlouvá, že chce těžce nemocnému člověku pomáhat.“ Saier doporučil křesťanské hnutí hospiců jako přiměřenou odpověď na rostoucí nejistotu společnosti, pokud jde o umírání a smrt.

Kdo schvaluje usmrcení těžce nemocného člověka, musí si položit otázku, jakým právem a podle jakých měřítek dělá ze sebe soudce, který si osobuje právo rozhodovat o „cenném“ a „bez-cenném“ životě. Místo eutanazie doporučuje církev všechny dostupné prostředky, které jsou schopny zmírnit bolest a utrpení umírajícího.

Aušpurský biskup Viktor Josef Dammertz poukázal také na to, že rovněž „usmrcení na požádání“ je neslučitelné s principy křesťanské víry a křesťanské etiky: spíše jde o to, nabídnout lidem takovou pomoc, která jim umožní, aby prožili poslední úsek svého života lidsky důstojně. Dammertz kritizoval, že na jedné straně se v nemocnicích praktikuje umírání „s vyloučením svědků“, a na druhé straně se banalizuje smrt jako v kriminálních a akčních filmech. Dalším fenoménem je „útek do smrti“. Narůstá ochota rozhodnout se a ukončit svůj život náhle a bezbolestně.

Jürgen Bickardt, vedoucí lékař bavorské nemocnice Erding, prohlásil, že pokud se volá po odstranění bolesti, a propagátoři eutanazie se opírají právě o toto, jde spíše o volání po blízkosti a doprovodu. Svévolné určení okamžiku smrti, jak to bylo nyní legálně umožněno na př. v Holandsku, je jenom variací na úplnou bezmocnost moderní společnosti.

Katpress

❑ Pochod pro život

se uskutečnil v Praze 27. dubna t.r. Pořádala jej nadace Národní iniciativa pro život za pomoci některých dalších Pro Life organizací ČR. Vyšel z Můstku a končil na Staroměstském náměstí, kde na připraveném a ozvučeném podiu promluvili a ve prospěch života svědčili vzácní hosté – JUDr. Jarmila Frajerová a Andrea Richterová, doc. MUDr. Petr Hach, DrSc, předseda Petičního výboru parlamentu poslanec Ing. Josef Pavela, pastor ThDr. Vilém Schneeberger. Připravil a moderoval vedoucí NIŽ Ondřej Novák.

Zaznělo jasné svědectví o tom, že člověk je člověkem od početí, o nutnosti tuto nevinnou a křehkou bytost chránit, o tom, co znamená potrat pro matku i dítě. Bylo také řečeno, že výroky o tom, že člověk je člověkem snad až od 8. týdne po početí, je více či méně zastíraná lež, která slouží k ohlu-pování vlastního svědomí. Konečně byla vyřčena také pravda, z úst poslanců dříve neslychaná, že zákon je jedním z výchovných prostředků. Je smutným dědic-tvím komunistické minulosti, že právě s touto velmi špatnou právní normou se dosud nic neudělalo a není k tomu ani ochota.

Celá akce proběhla klidně a důstojně, organizace byla výborná, připravené transparenty měly velmi dobrou úroveň. Zúčastnilo se 800 až 1000 občanů, bylo sebráno mnoho podpisů na protipotratovou petici. My, kteří jsme se vzájemně znali, jsme se shodli na tom, že toto setkání znamená nejen posilu pro naši další práci, ale mnohem víc. Těšíme se na příští ročník Pochodu pro život.

❑ Přesně v době, kdy **Jan Pavel II.** bude **při své návštěvě Německa** sloužit mši na letišti Senne, bude Eugen Drewermann přednášet ve velkém sále univerzity v Paderbornu na téma: „Víra? V osvobození od papeže.“ Tato univerzita nabízí v souvislosti s papežskou návštěvou přednáškový cyklus pod společným heslem: „Papež – největší dějinná překážka?“

Kardinál Meisner vyzval německé katolíky k větší věrnosti papeži. Jeho návštěva má být výzvou k obrácení. Kdo očekává jen potvrzení svého vlastního mínění, bude zklamán. Žádný katolík nemůže odmítat papeže a jeho učení.

Kardinál si posteskl, že vnitřní sepetí v církvi doznalo značných děr. „Když ráno něco řeknu, už v poledne se od toho ‚distan-cuje‘ nějaký katolický spolek, nějaký profesor se domnívá, že je to málo diferencované, a pak se ještě hlásí o slovo nějaká farní rada. Nedostatek sepetí zmenšuje vážnost církve před veřejností.“ Meisner vyzval věřící, aby se vitálněji postavili na obranu proti společenským tendencím urážet Boha a špinit katolickou víru.

Katpress

❑ Světové dny mládeže 1997

Více než 300 tisíc mladých z celého světa se zúčastní v Paříži spolu s papežem Janem Pavlem II. 12. Světového dne mládeže v srpnu 1997. Ozámili to pořadatelé na tiskové konferenci v Paříži. Za tím účelem byla založena nová organizace. Katolické Světové dny mládeže se konají od roku 1985 vždy každý druhý rok jako velké mezinárodní setkání mládeže. Jinak se mládež setkává na úrovni místních církví.

❑ Společná oprava kostelů a mešit

Bosenští katolíci, pravoslavní a muslimové se v úterý 7. 5. dohodli, že budou společně opravovat válkou zničené kostely a mešity. Na opravě jednotlivých objektů se budou podílet příslušníci hlavně té náboženské skupiny, která poškození zavíní.

❑ Matka Tereza čestnou občankou Říma

Indická řeholnice a nositelka Nobelovy ceny míru Matka Tereza z Kalkaty se stala čestnou občankou města Říma. Misio-nářky lásky, jejichž je zakladatelkou, vykonávají od roku 1975

v italském hlavním městě ve více ústavech příkladnou charitativní a sociální práci. Matka Tereza převezme poctu koncem května při své návštěvě Itálie.

❑ Papež příští rok do Rio de Janeira

Papež Jan Pavel II. má navštívit podle zprávy brazilské církve ve dnech 4. a 5. října 1997 Rio de Janeiro. Plánuje se, že papež zahájí druhé Světové setkání rodin v Rio de Janeiro. Návštěva má být zároveň oceněním práce arcidiecéze v oblasti ochrany rodiny. Byla by to třetí papežova návštěva brazilské metropole.

❑ Více novokněží v Latinské Americe

Počet novokněží v Latinské Americe má stále vzestupný trend. Počet stoupl v uplynulých 10 letech o 40 % a je výrazem „vitality“ latinskoamerické církve, ale také sociální krize. Mnozí mladí muži využívají kněžský seminář jako možnost získat „obstojné vzdělání“. Až k vysvěcení dospěje asi polovina kandidátů.

ČBK

Prosíme paní L. S. z Brna, která nám poslala čtenářský ohlas na rozhovor olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera, který jsme uveřejnili v čísle 16., aby redakci zaslala svoji adresu. Chtěli bychom na její dopis odpovědět.

Co se týká vlastního rozhovoru s panem arcibiskupem, slovo *Morava*, nebo *emigranti z Moravy* zde nebylo **záměrně** vypuštěno. Ani bychom k něčemu podobnému neměli důvod. Cílem rozhovoru bylo alespoň trochu přiblížit život křesťanů ve Spojených státech, a to zejména našich krajanů, bez ohledu na to, zda jsou z Moravy nebo z Čech. Pokud v rozhovoru cokoliv neza-znělo, bylo to jednoduše proto, že všechny informace a fakta se do jednoho rozhovoru, který je časově omezený, nevejdou.

Představenstvo 1. IF Moravia Invest a. s. se sídlem v Ostravě-Porubě, Hlavní třída 855, svolává na den 29. 6. 1996 v 9.00 hod. v souladu se stanovami do budovy Univerzity Ostrava, Českobratrská 16

ŘÁDNOU VALNOU HROMADU

s tímto pořadem jednání:

1. Zahájení, volba předsedy VH, zapisovatelů, skrutátorů a ověřovatelů zápisu a schválení jednacího a hlasovacího řádu
2. Zpráva představenstva o stavu IF
3. Schválení roční účetní uzávěrky za rok 1995
4. Změny ve stanovách společnosti
5. Změny v orgánech společnosti
6. Závěr a ukončení VH

Prezence akcionářů bude zahájena v 8.00 hod. a ukončena v 9.00 hod. Při prezenci je nutno předložit občanský průkaz. Zmocněnci úředně ověřené písemné plné moci všech akcionářů, které zastupují. Je-li akcionářem právnická osoba, musí její zástupce předložit výpis z obchodního rejstříku, ne starší než 2 měsíce. Není-li statutární zástupce přítomen osobně, prokáže se zmocněncem plnou mocí podepsanou statutárním zástupcem oprávněným zavazovat společnost, na níž je podpis statutárního zástupce úředně ověřen. Každých 400,- Kč jmenovité hodnoty představuje jeden hlas. Právo účastnit se VH mají akcionáři 1. IF Moravia Invest a. s., kteří budou uvedeni ve výpisu z účtu emitenta ke dni 23. 6. 1996.

Nebude-li VH způsobilá usnášení, svolává tímto představenstvo náhradní VH na den 29. 6. 1996 v 9.30 hod. se stejným programem a na stejném místě. Náhradní VH je způsobilá usnášení bez ohledu na počet přítomných akcionářů a výši jmenovité hodnoty jejich akcií.

Protivníci křesťanského charakteru fondu disponují značnými částkami peněz, zvyšují nabídky, osobně obcházejí akcionáře a nabízejí výkup jejich akcií. Nenechte se však mýlit, jejich cílem je ovládnutí majetku celého křesťanského fondu! V této situaci záleží na morálitě rozhodování každého z Vás – nerozhodujte se proti zájmům poctivých akcionářů! Představenstvo jedná s křesťanskými organizacemi (zvl. charitativními), aby výkup akcií od Vás prováděla některá z nich a aby takto vykoupené akcie sloužily k dobrým účelům. Jsme přesvědčeni, že krátké posečkání se Vám vyplatí finančně, dobrým svědomím i požehnáním ve Vašem životě. Neponechávejte však náhodě výsledek valné hromady a buď se jí zúčastněte, nebo poskytněte plnou moc jednat za Vaše akcie řádným představitelům fondu. (Jejich jména jsou uvedena v dopise akcionářům z března 1996.)

Psát nám můžete na adresu: 1. IF Moravia Invest a.s., nám. Msgre Šrámka 4, 702 00 Ostrava, adresa v záhlaví inzerátu dosud platí úředně, bude změněna hned po valné hromadě.

TÁBOR KATOLICKÝCH ESPERANTISTŮ V SEBRANICÍCH U LITOMYŠLE

Od 3. do 17. srpna 1996 se opět uskuteční s mezinárodní účastí tábor katolických esperantistů v Sebranicích u Litomyšle, který je v pořadí historie těchto táborů již patnáctý. Tábor je akcí Mezinárodního svazu katolických esperantistů (IKUE) se sídlem v Římě. Organizace jej zajišťuje Katolická sekce Českého esperantského svazu, která je současně sekci IKUE. Během táborového pobytu proběhnou kurzy mezinárodního jazyka esperanta pro začátečníky, pokročilá a kurz konverzační. Ubytování je ve dvoulůžkových stanech s podsadami. Kromě duchovní náplně a výuky v esperantu bude věnován dostatek času i na rekreaci, koupání, zpěv a příjemné posezení u táborových ohňů.

Milou událostí bude opětovná návštěva biskupa Karla Otčenáška, který má záštitu nad činnostmi českých katolických esperantistů. Tábor také navštíví biskup Josef Hrdlička.

Cena táborového pobytu je nízká a účast je možná i pro ty, kteří se nacházejí v tíživých sociálních podmínkách. Účast doporučujeme všem, zvláště mladým od 14 let. Krásné prostředí v přírodě dává předpoklad k prožití nezapomenutelných dnů dovolené či prázdnin.

Informace a přihlášky zašle:

Katolická sekce ČES, Miloslav Šváček, Tršická 6, 751 27 Penčice.

KATEDRÁLNÍ VZDĚLÁVACÍ STŘEDISKO

Metropolitní kapitula u sv. Václava v Olomouci připravuje založení katedrálního vzdělávacího střediska církevní hudby. Jeho cílem je zvýšit úroveň liturgické služby varhaníků. **Jedná se o dvouletý kurz (1x měsíčně v sobotu, od 9.00 do 14.30 hod.)** První ročník chceme začínat již letos v září. Může být přihlášeno osm uchazečů.

Vyučovat se bude liturgice a zpěvu, hud. teorii, hře na varhany, hře na klavír a dirigování sboru.

Pedagogové: Mgr. J. Olejník, P. Angelik Mička, P. V. Altrichter, P. O. Ullman, Ing. J. Kupka a další.

Předpoklady přijetí: znalosti v rozsahu učiva 1. cyklu ZUŠ (klávesové nástroje), ale i přirozené dispozice a zájem o tuto službu.

Zájemci ať se přihlásí písemně na adresu:

Metropolitní kapitula (vzdělávací středisko církevní hudby), Wurmova 9, 771 01 Olomouc.

Vyžadujeme písemné doporučení místního faráře. **Termín zaslání přihlášky: do 15. července 1996.** Pohovory budou začátkem září. **Předpokládané kurzovné na celý dvouletý kurz činí 600,- Kč.**

Mons. J. Hrdlička, děkan MKO

Cestovní kancelář AGENTURA 97 připravila zájezd do Říma se speciálním programem připraveným pro novináře ve dnech 6. – 9. června. Přihlášky obratem! Bližší informace na tel. číslech: 02/995 37 79 a 02/24 22 87 82

Poutní slavnost na známém poutním místě NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE NA KŘEMEŠNÍKU U PELHŘIMOVA SE KONÁ V NEDĚLI 2. ČERVNA 1996.

Program pouti:

sobota 1. 6. 1996

16.00 – 17.00 hod. – příležitost ke sv. zpovědi, 17.00 hod. – mše svatá

neděle 2. 6. 1996

8.30 hod. – mše svatá (účast přislíbil opat V. Tajovský), 10.30 hod. – hlavní mše svatá, celebruje o. biskup Antonín Liška

sobota 8. 6. 1996 – salesiánská pout' na Křemešniku

10.00 hod. – koncelebrovaná mše svatá., poté salesiánský program

První soboty v Netině u Panny Marie Usmivající – v 18.00 hod. růženc a mše svatá, příležitost ke sv. zpovědi. Modlíme se za viru v našich rodinách, kněžská a řeholní povolání, spolupracovníky kněží, pokoj ve světě.

Neděle 2. 6. – Slavnost Nejsvětější Trojice – Jan 3,16–21

Ještě jednou se podívejme na celý text. Stojí Bůh vůči světu nepřátelsky (ačkoli svět vůči Bohu v mnohém nepřátelský je)? Boží láska ke světu není slepá! A přeci Bůh tak silně miluje všechno, co stvořil!

Pondělí 3. 6.

Žalm 91 (90)

Bydlet u Boha – a to v tomto světě. Je to vůbec možné? Díky Kristu je to dokonce možné mnohem osobněji než v době starozákonní. V Trojjediném Bohu je mé útočiště – to znamená, že mohu „až dovnitř“, do vnitřního prostoru života Trojjediného.

Úterý 4. 6.

Žalm 90 (89),1–2

Když čteme noviny, vidíme, jak každý den je něco nového, každou hodinu se něco děje. A historie lidstva je tak dlouhá a členitá, že nedohlédneme k počátku... Nad tím vším stojí Bůh – živý. Nic se mu nevymyká z rukou. A v Ježíši přichází z tohoto božského „nadhledu“ k nám lidem, ke mně.

Středa 5. 6.

Žalm 121 (120)

Těžko mít radu, recept, řešení pro každou lidskou situaci. Lze ale najít jednoho, toho jediného, kam se se vším obracím. On je ochránce. Nemá tedy cenu od něho utíkat. Najít, vidět, mít tento pevný bod uprostřed všech starostí a strachů... To je třeba udělat, žít teď.

Čtvrtek 6. 6. – Těla a Krve Páně

Jan 6,52–58

Život, život a zase život, nezničitelný smrtí, plyne z Ježíše. Neděle u stolu Páně – den oživení, den, kdy je smrt ve mně znovu překonávána.

Pátek 7. 6.

Žalm 119 (118),166–168

Je to příjemné, nebo nepříjemné pomyšlení, že Bůh má před sebou všechny mé cesty? Ty, které bych chtěl před ním „utajit“, jsou špatné, mohu a musím je tedy hned začít měnit.

Sobota 8. 6.

Žalm 71 (70),22

Strunný nástroj, harfu apod., asi doma nemám. Ale věrnost Boží vůči mně mohu vidět, mohu si ji právě teď uvědomit – a začít za ni děkovat.

Neděle 2. června slavnost Nejsvětější Trojice	– 1. čt.: Ex 34,4b–6.8–9 Dan 3,52.53.54.55.56 2. čt.: 2 Kor 13,11–13 Ev.: Jan 3,16–18	
Pondělí 3. června památka sv. Karla Lwanga a druhů	– 1. čt.: 2 Petr 1,1–7 Ž: 90,1–2.14–15ab.15c–16 Ev.: Mk 12,1–12	odp.: srv. 2b
Úterý 4. června férie	– 1. čt.: 2 Petr 3,12–15a.17–18 Ž: 89,2.3–4.10.14+16 Ev.: Mk 12,13–17	odp.: 1
Středa 5. června památka sv. Bonifáce	– 1. čt.: 2 Tim 1,1–3.6–12 Ž: 122,1–2a.2bcd Ev.: Mk 12,18–27	odp.: 1a
Čtvrtek 6. června slavnost Těla a Krve Páně	– 1. čt.: Dt 8,2–3.14b–16a Ž: 147,12–13.14–15.19–20 2. čt.: 1 Kor 10,16–17 Ev.: Jan 6,51–58	odp.: 12a
Pátek 7. června férie	– 1. čt.: 2 Tim 3,10–17 Ž: 118,157.160.161.165.166.168 Ev.: Mk 12,35–37	odp.: 165a
Sobota 8. června nez. sobotní památka Panny Marie	– 1. čt.: 2 Tim 4,1–8 Ž: 70,8–9.14–15ab.16–17.22 Ev.: Mk 12,38–44	odp.: 15a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	2. 6.	3. 6.	4. 6.	5. 6.	6. 6.	7. 6.	8. 6.
Antifona	746	1692	841	1708	759	889	1666
Žalm	783	786	783	786	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	746	1693	842	1708	759	889	1666
Antifony	747	828	843	858	760	890	906
Žalmy	813	828	843	858	813	890	906
Kr. čtení a zpěv	748	1693	847	1710	761	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	748	1694	847	1710	761	894	1669
Prosby	748	1694	847	1711	761	894	1655
Záv. modlitba	749	1386	847	1387	762	894	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	749	832	848	862	762	895	910
Antifony	749	833	848	863	763	895	910
Žalmy	818	833	849	863	1265	895	911
Krátké čtení	749	835	851	865	763	898	913
Záv. modlitba	749	835	851	865	762	898	913
Nešpory: SO							
Hymnus	742	750	1698	852	755	764	900
Antifony	743	751	838	853	756	765	900
Žalmy	743	751	838	853	756	765	901
Kr. čtení a zpěv	745	753	1701	856	758	767	903
Ant. ke kant. P. M.	745	753	1701	856	758	767	904
Prosby	745	753	1702	856	758	767	904
Záv. modlitba	749	749	1386	857	762	762	904
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260
							1238

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Novinky
MCM

MODLEME SE! (obj. č. 2745)
Max Schmid, SJ:

Druhý díl knihy „Vrchol úcty k Nejsv. Srdci Ježíšovu“. Obsahuje základní modlitby, modlitby pro každodenní potřebu, modlitby v různých potřebách, pobožnosti k Božskému Srdci Páně a velké

množství modliteb světců a světic k Pánu Ježíši a k Panně Marii. Opravdovost a vroucnost zbožnosti svatých, potvrzená svatostí života, kterou Církev uznala a potvrdila, může mnoho dát i dnešním lidem. Může povzbudit jejich víru a lásku v době, kdy vroucnost duše ochabuje nebo když duše pro únavu není schopna vlastní intenzivní modlitby. Kniha je věnována zvláště ctitelům Božského Srdce Páně a smírným obětem, ale každý může těchto modliteb použít podle potřeby své duše.

S církevním schválením. Brož., 1. vydání, A6, 208 stran, 39,- Kč

REFORMA, NEBO NOVÉ ŠTĚPENÍ? (obj. č. K 2889)
ThDr. Andreas Laun, OSFS

Už papež Pavel VI. postřehl, že do Církve proniklo nekatolické smýšlení. Dnes dochází k nové reformaci srovnatelné s onou v 16. století („Světlo“ č. 49/95). Do reformačních pokusů je možno zařadit postupně probíhající „Kirchenvolksbegehren“, které se z Rakouska rozšířilo do Německa, Francie, Itálie a nyní i do Holandska. O jak základní akci dnes již evropského rozsahu se jedná, odhaluje nesmlouvavě salcburský světící biskup Dr. A. Laun. Brož., 40 stran, 9,- Kč

ŽIVOT ZE SÍLY DUCHA A MODLITBY (obj. č. 2638)
Prof. Tomislav Ivančič:

Prohlubující seminář obnovy v Duchu svatém. 1. vydání, 172 stran, 45,- Kč

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Matrice cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

* * *

Složenka s udanou cenou předplatného do konce roku 1996 Vám přijde v první dodávce Světla.

Nezapomeňte uvést svoji úplnou zpáteční adresu!

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na Agentúru LUX (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenku na zaplacení.

Postovně uvraváno

Novinové vřplatné

Odesílatel:

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošty v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vřřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribučia tlač, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávání novinových zásilek povolené SF, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994. Prohlašujeme redakce: U článků o tzv. soukromých zřřeveních, k nimž se doposud církevní autorita neřřádřřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřřizujeme konečnému usudku církve. Neřřžadane nezveřřňně přřspěvky nevracíme.

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1